

אולם רב יוסף הקשה על הדברים הנ"ל, ואמר, שאם התירו לעשות פת עבה בלחם הפנים, אין ללמוד מכאן היתר לכל אדם לעשות פת עבה בפסח.

א. שכן אם התירו לכהנים של בית גרמו לאפות לחם הפנים עבה, משום שהם אומנים וזריזים, ובקיאים לשמור שלא יחמיץ, אין ללמוד מכאן היתר לכל אינם שאינם זריזים כמותם.

ב. וכמו כן, אם התירו לאפות לחם הפנים עבה, שהוא פת עמילה, כלומר שנילושה היטב, [כמו ששינוי במנחות, שכל המנחות טעונות שלוש מאות שיפה, שפשוף בידו, וחמש מאות בעיטה באגרוף, שף אחת בועט שתיים, שף שתיים בועט שלש], ולכן אינה ממהרת להחמיץ, אין ללמוד מכאן היתר לכל פת, שאינה עמילה כמותו.

ג. וכמו כן, אם התירו לאפות לחם הפנים עבה שהוא נאפה בעצים יבשים^א הממהרים אפייתו ומונעים חימוצו, אין ללמוד מכאן היתר לכל פת שנאפית בעצים שאינם יבשים כאלו.

ד. וכמו כן, אם התירו לאפות לחם הפנים עבה שהוא נאפה בתנור חם, שבכל יום היו מסיקים תנור של מקדש לאפיית מנחות ולצלי, אין ללמוד מכאן היתר לכל פת שנאפית בתנור שאינו חם כזה.

ה. וכמו כן, אם התירו לאפות לחם הפנים עבה שהוא נאפה בתנור של מתכת^ב, אין ללמוד מכאן היתר לכל פת שנאפית בתנור חרס.

ומסקנת הגמרא, שלא נחלקו חכמים בדין זה, ומשמע, שלדברי הכל, אין לאפות פת עבה בפסח.

אפיית פת מרובה ביום טוב

י"א שרב ירמיה בר אבא שאל את רבו רב, וי"א שרב שאל את רבו רבינו הקדוש, והיה הדבר ביחוד [כלומר בינו לבינו. אי"נ בבירור^א], מה היא אותה פת עבה שנחלקו בה בית

^א שהיו מביאים אותן מימות החמה, כדאמרינן בתענית, מחמשה עשר באב ואילך תשש כחה של חמה, ולא היו כורתין עצים למערכה. ומעצי לשכת העצים היו אופין ומבשלים כל צרכי מקדש. [עי' רש"י].

^ב במסכת זבחים אמרינן, תנור של מקדש של מתכת היה, משום שתי הלחם ולחם הפנים שאפייתן וקדושתן בתנור, הוה ליה כלי שרת, וכלי שרת דחרס לא עבדינן. [רש"י].

³ כמו וידעו ביחוד ששם ארון נגנו. [רש"י].